

Ο Κύκλος του Ενός

«Παίξε και Γέλα»

23.11.2025

Άννα: Κυριακή 23 Νοεμβρίου 2025, ο Κύκλος του Ενός...

.....

Ερχόμαστε και καθόμαστε δίπλα σας, έτσι όπως κάθεστε μονάχες, όπου βρίσκεστε, στον χώρο σας.

Θυμηθείτε ότι, ακόμα κι αν έτσι φαίνεται, δεν είστε μόνες, δεν είστε μόνοι αλλά είμαστε δίπλα σας κάθε στιγμή και ο μοναδικός τρόπος να μείνετε ποτέ μόνοι και μόνες είναι να μην υπάρχουν. Αν μπορείτε να διανοηθείτε μία κατάσταση μη-ύπαρξης, εκεί ναι, θα ήσασταν μόνοι.

Δεν μπορείτε να τη διανοηθείτε αυτή τη κατάσταση γιατί αντιλαμβάνεστε, σκέπτεστε, άρα υπάρχουν.

Έτσι λοιπόν, τα είπαμε αυτά τα λίγα λόγια, για να σας πείσουμε επιτέλους, ότι πρέπει να αφήσετε στην άκρη τις αμφιβολίες κάθε μορφής -που είναι φυσικό, είναι αναμενόμενο να έχετε αλλά όχι σε μεγάλο βαθμό- και να κρατήσετε τη βεβαιότητα ότι σας παρακολουθούμε, ότι εργαζόμαστε μαζί σας, εργαζόμαστε με τον Ανώτερο Εαυτό σας για να σας βοηθήσουμε κάθε φορά -αυτό που εσείς λέτε Ανώτερο Εαυτό, που είναι κάτι πολύ άπιαστο ακόμα για την νόησή σας, την αντίληψή σας, ακόμα και αν νομίζετε ότι το έχετε.

Συνεργαζόμαστε λοιπόν για να σας βοηθούμε κάθε φορά σε ό,τι χρειάζεται. Ποιοι; Η άλλη πλευρά του πέπλου, το Πνεύμα, ο τάδε, ο δείνα; Δεν έχει καμία σημασία πώς θα μας ονοματίσετε. Καμία!

«Μα μπορώ να ζητήσω τον Χριστό και να έρθει ο Βούδας ή ο Κούδας;» Αυτό θα συμβεί, ανάλογα με το σενάριο που έχεις προγραμματίσει για σένα, ανάλογα με τα δικά σου εντυπώματα, τα εντυπώματα που φέρεις, ανάλογα με αυτό που έχεις στην καρδιά σου, ανάλογα με αυτό με το οποίο έχεις συντονιστεί. Όμως **όλα αυτά δεν είναι παρά τρόποι της νόησής σου**. Είναι ένα παιχνίδι που παίζεις με τον εαυτό σου, για να μπορέσεις να αντιληφθείς όλα όσα είσαι. Δεν είμαστε εμείς και εσείς

κάτι διαφορετικό. Εμείς δεν έχουμε μία μορφή σαν τη δική σας, ξεχωριστή.

«Ναι», θα πείτε τώρα, «μα έχετε ενεργειακές υπογραφές, μα έχετε χρώματα, έχετε λάμπεις.» Είναι πολύ σχετικά όλα αυτά. Δεν θέλουμε να μας βλέπετε σαν κάτι έξω από εσάς. Όχι γιατί δεν υπάρχουμε, αλλά γιατί η σύνδεσή μας γίνεται μέσα σε εσάς. Και αν προσπαθήσετε να μας βάλετε έξω από εσάς, μπορείτε να το κάνετε για λόγους ευκολίας, αλλά μετά κινδυνεύετε να αφήσετε ένα μεγάλο κομμάτι της ενέργειάς σας έξω· να επενδύσετε σε κάτι εξωτερικό και τελικά να χάσετε την ουσία, γιατί όλο αυτό που φαίνεται εκεί έξω είναι στην πραγματικότητα δικό σας.

Ήρθε, λέει η Άννα, ήρθε η Δήμητρα, όταν πήγαινε στην Ελευσίνα και την υποδέχτηκε και την αγκάλιασε. Ήρθε από μακριά τρέχοντας... ήταν πελώρια, λέει. Και ήρθε και την αγκάλιασε στο λεωφορείο. Πόσο γραφική εικόνα μπορεί να είναι αυτή και πόση θυμηδία μπορεί να προκαλέσει, σε κάποιον που δεν έχει ασχοληθεί ποτέ με όλα αυτά, που δεν ξέρει καλά-καλά τι σημαίνουν ή που το μόνο που αντιλαμβάνεται είναι ο έξω κόσμος. Και πάλι όμως, αυτή που ήρθε τρέχοντας στην Άννα και την αγκάλιασε, δεν ήταν η Δήμητρα, δεν ήταν η Ιοκάστη, δεν ήταν η μία ή η άλλη θεότητα. Ήμασταν όλοι εμείς.

Όταν φτάνετε στο σημείο να πρέπει να διαχειριστείτε ενέργειες, είναι δύσκολο, πάρα πολύ δύσκολο, να αμφισβητήσετε αυτά που γνωρίζει ο νους σας και οι αισθήσεις σας και να συνειδητοποιήσετε πραγματικά ότι, ναι, είμαστε ενέργειες και λειτουργούμε συλλογικά. Γιατί πιστεύετε ότι μιλάτε για τάγματα αγγέλων; Είναι ένα παράδειγμα αυτό. Τι είναι τα τάγματα αγγέλων; Είναι άγγελοι, ο Μήτσος, ο Κίτσος, ο Τάκης, ο Βαρθολομαίος, ο Παναγιώτης, και υπηρετούν ξεχωριστά ο καθένας; Αυτός είναι ένας τρόπος για την Τέχνη να σας δείξει μια εσωτερική πραγματικότητα. Έτσι βλέπετε μια ταινία, ένα φιλμ και... πώς αλλιώς, πώς θα μπορούσε να φανεί, πώς θα μπορούσε να αποδοθεί μια συλλογικότητα; Πώς θα μπορούσε να βάλουν εκατό άτομα, για παράδειγμα, να σας αγκαλιάζουν ταυτόχρονα. Θα χανόταν ο πρωταγωνιστής σε όλο αυτό. Δεν θα φαινόταν τίποτα. Δεν θα καταλαβαίνατε τίποτα. Θα έρθει όμως κάποια στιγμή που και αυτό θα συμβεί. Θα έρθει μια στιγμή που η Τέχνη θα αρχίσει να σας δείχνει την εσωτερική πραγματικότητα με άλλους τρόπους.

Δεν είναι λοιπόν ένας άγγελος που τον λένε Δημήτρη ή τέλος πάντων κάτι που να τελειώνει σε -ήλ γιατί έτσι είθισται, που έρχεται και σας καθοδηγεί. Είναι μια συλλογική νοημοσύνη. Γι' αυτό επιμένουμε πάρα

πολύ και προσπαθούμε να σας κάνουμε να καταλάβετε τι είμαστε όλοι εμείς.

«Δηλαδή συγγνώμη τώρα», λέει η Άννα. «Τόσους κύκλους, με τόσα ξεχωριστά ονόματα γιατί τους έχω κάνει; Ο κύκλος του τάδε, ο κύκλος του δείνα, ο κύκλος του άλλου. Ποιο είναι το νόημα;» **Το νόημα είσαι εσύ.** Είναι οι ενέργειες που θέλεις να φέρεις, που έχεις το σχέδιό σου να φέρεις. Και αυτές σου φέρνουμε. Κι αν εσύ τον λες Μιχαήλ, αν αποκαλείς Μιχαήλ αυτή την δόνηση, αυτή την ισχυρή προστατευτική δόνηση της δύναμης και της πίστης, τότε Μιχαήλ είναι. Πες τον όπως θέλεις.

Κάπως έτσι προσπαθούμε να βγάλουμε από τη μέση, τις ταυτότητες και τις ετικέτες που μας έχετε βάλει. Γιατί αυτές τις ταυτότητες και τις ετικέτες, στην πραγματικότητα τις έχετε φορέσει σε δικές σας ενέργειες. Παίρνετε από τον ενεργειακό σάκο, που είστε, το ενεργειακό αυγό, ας το πούμε έτσι, αυτό που μοιάζει με τις ποιότητες του Μιχαήλ. Είναι ο Μιχαήλ. Το προβάλλετε ως Μιχαήλ. Παίρνετε ένα άλλο, το λέτε Κρύων. Η κότα έκανε το αυγό ή το αυγό την κότα; Ποιος πρώτος ονομάτισε κάτι; Ήρθε η ονομασία έτσι, από ψηλά ή τη βρήκατε καταχωρημένη βαθιά μέσα σας; Ναι, τα εντυπώματα έρχονται απ' έξω. Απ' έξω! Δεν σημαίνει, πως οτιδήποτε ακούτε έχει έρθει απ' έξω, οποιαδήποτε όνομα. Οι ήχοι σχηματίζονται επίσης αλλά αντιστοιχούν πάντα σε συγκεκριμένες ενέργειες. Και για την ακρίβεια, αν το Θείο Ον είναι μία τεράστια ενεργειακή οντότητα, που σε κάποια σημεία πυκνώνει και σχηματίζει την ύλη και σε άλλα αραιώνει και εμφανίζεται ως διάστημα και σε κάποια πολύ συγκεκριμένα σημεία σχηματίζει μορφές ζωής, ανθρώπους, αυτό το όν έχει πάρα πολλές συχνότητες, φέρει πάρα πολλές δονήσεις, αλλά είναι Ένα στο σύνολό του. Αυτό το Ένα το σχηματίζετε εσείς. Όπως το σώμα σας, ακριβώς, τα κύτταρά σας, σχηματίζουν αυτό που είστε. Ανάλογος είναι ο τρόπος. Δεν μπορείς να κόψεις το Ένα και να πεις «Α, είναι αυτή η συχνότητα, το υπόλοιπο δεν είναι, είναι αυτή». Είναι ο Ουριήλ, είναι ο Μιχαήλ, είναι ο Μέτατρον, είναι ο Σάνταλφον, ο Δίας, ο Ηλίας, ο Τάδε, ο Δείνα. Κάτι χάνεις. Κάτι κερδίζεις, αλλά κάτι χάνεις. Και είναι θεμιτό να εστιάσεις την προσοχή σου σε συγκεκριμένες δονήσεις. Είναι θεμιτό να αναλύσεις για να κατανοήσεις. Αυτή είναι η λειτουργία του νου σας.

Δεν είναι θεμιτό όμως το να ξεχάσεις όλα τα άλλα και να χάσεις από μπροστά σου τη συλλογικότητα. Πρόκειται για ένα συλλογικό ον. Και μπορείτε να το κατανοήσετε, να κατανοήσετε αυτή την ιδέα, γιατί εσείς είστε ένα συλλογικό ον, ο καθένας και η καθεμιά από εσάς, ξεχωριστά. Μπορεί να πονάει το μικρό σας δάκτυλο, η μέση σας, το

κεφάλι σας. Έρχεται ένα σύμπτωμα και τότε νιώθετε ότι κάτι γίνεται εκεί. Ειδάλλως, δεν μπορείτε να ξεχωρίσετε τι είστε από όλα αυτά. Δεν μπορείτε. Είστε εσείς. Σκέφτεστε, πονάτε, δακρύζετε, γελάτε, πληγώνεστε, πληγώνετε άλλους, θυμώνετε... Είστε εσείς.

Πίσω όμως από όλο αυτό υπάρχει μία απίστευτη δουλειά, μία οργανισμική, παραγωγική λειτουργία του οργανισμού σας. Τα σωματίδια των κυττάρων δουλεύουν νυχθημερόν, δουλεύουν διαρκώς, καταγράφουν, μεταγράφουν, παράγουν. Παράγουν πρωτεΐνες, κυκλοφορούν αυτές το αίμα, κινούνται σε όλο το σώμα. Παράγονται ουσίες, νευροδιαβιβαστές και τόσα πράγματα που δεν γνωρίζετε. Όλα αυτά έχουν σαν αποτέλεσμα εσάς. Έχουν σαν αποτέλεσμα την αντίδρασή σας απέναντι σε ό,τι συμβαίνει στον κόσμο γύρω σας. Το αν θα κλάψετε ή όχι, το αν θα γελάσετε ή όχι, το πώς θα σκεφτείτε, πώς θα μεταφράσετε κάτι, γιατί κάποιος μεταφράζει τα πράγματα αισιόδοξα και κάποιος απαισιόδοξα. Είναι μόνο λογική η λειτουργία του; Όχι. Βασίζεται στο θυμικό του. Το θυμικό του βασίζεται στις ορμόνες του. Είστε μία ενότητα, μία συλλογικότητα και δεν μπορείτε να διακρίνετε τον εαυτό σας σαν να αποτελείται από κομμάτια.

Και είναι αντιληπτό αυτό. Μπορείτε να το συνδυάσετε, αν θυμηθείτε ότι τη γήινη ύπαρξή σας την τυλίγει ένα υμένας, το δέρμα, που είχαμε πει παλαιότερα ότι συμβολίζει τον νου. Οι υμένες, οι μεμβράνες, συμβολίζουν την νοητική λειτουργία γιατί διακρίνουν, διαχωρίζουν. Αυτό σας δίνει μορφή. Αυτό οριστικοποιεί τη μορφή σας. Και μπορείτε να δείτε τον εαυτό σας στον καθρέφτη και να καταλάβετε ότι δεν είστε ο άλλος. Και όλα αυτά τα λέμε, για να καταλάβετε καλύτερα, ότι δεν μπορείτε να λέτε τα σύκα-σύκα και τη σκάφη-σκάφη, αν νιώθετε ότι είσαστε είτε το ένα είτε το άλλο από αυτά. Όταν καταφέρετε να αντιληφθείτε τον εαυτό σας ως μία συλλογικότητα, θα έχετε καταφέρει να αντιληφθείτε και το Θείο -αυτό που ονομάζετε Θεό. Γιατί φυσικά έτσι είναι, δεν μπορείτε να αντιληφθείτε οτιδήποτε πέρα από αυτό που είστε. Δεν μπορείτε να συλλάβετε το ασύλληπτο. Μπορείτε να συλλάβετε μόνο ό,τι έχει αντιστοιχία στα εντυπώματά σας σε ένα πεπερασμένο πλαίσιο αντίληψης, ικανοτήτων, αισθήσεων. Είναι όλα πεπερασμένα. Δεν μπορείτε να καταλάβετε κάτι πέρα από αυτό.

Και αυτό δεν είναι μειονέκτημα, πιστέψτε μας. Αυτό είναι δώρο. Το να μην μπορείς να καταλάβεις κάτι που σε ξεπερνάει, είναι δώρο. Γιατί έτσι συνειδητοποιείς, ότι μπορείς να το κατανοήσεις κατανοώντας τον εαυτό σου. Και κανένας δεν γνωρίζει τον εαυτό σου καλύτερα από σένα. Γι' αυτό κανένας δεν μπορεί να γνωρίζει το Θεό περισσότερο και καλύτερα από σένα. Να το θυμόσαστε αυτό. Μόνο εσείς... εσύ, εσύ,

εσύ, εσύ... ο καθένας και η καθεμιά ξεχωριστά, μπορείτε να αντιληφθείτε πραγματικά τον Θεό μέσα από σας. Γι' αυτό είσαστε ιερές εικόνες. Γι' αυτό κάποτε ειπώθηκε συγκαλύπτοντας πολλά, ότι πλάστηκε ο άνθρωπος κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση. Γι' αυτό λέμε ότι εσείς είστε ο Θεός στη γη.

Έτσι, βλέπετε ότι εξακολουθούμε σε αυτόν τον Κύκλο του Ενός να υποστηρίζουμε το Ένα. Και καταλαβαίνει βέβαια κάποιος, ότι το ένα δεν αντικρούει τα πολλά. Απλώς είναι η σύνθεσή τους. Μπορείτε να επικαλεστείτε όποιες θεότητες θέλετε. Όποιες θεϊκές μορφές επιθυμείτε. Όσο επικαλείστε όμως κάποιον ξεχωριστά, δεσμεύετε ενέργειες. Δεν είναι κακό να δεσμεύετε ενέργειες, αρκεί να θυμόσαστε να τις αποδίδετε και πάλι εκεί που ανήκουν. Να τις απελευθερώνετε και πάλι. Για να έχετε μία πληθώρα... να έχετε μία μεγάλη δεξαμενή ενεργειών που μπορείτε να δεσμεύσετε.

Και έτσι γίνεται ανακύκλωση των μορφών. Καθώς η ενέργεια ρέει, σχηματίζει μια μορφή... σχηματίζει μια νοητική μορφή -μια σκεπτομορφή- διαλύεται και πάλι από την αρχή, και πάλι από την αρχή. Και όλο αυτό έχει μεγάλη σημασία να το καταλαβαίνει ένας channeler, γιατί δεν υποκύπτει έτσι στις βαθύτερες επιθυμίες και ανάγκες κάποιων ανθρώπων, που επιθυμούν βαθιά να έρθουν σε επαφή με μια οντότητα, τη δημιουργούν, η επιθυμία τους παίρνει την ψυχική ενέργεια και τη σχηματίζει και τη βάζει να κάνει πράγματα. Δεν το καταλαβαίνουν αλλά έτσι είναι.

«Πού βρίσκεται όμως η αλήθεια, Παναγία μου», θα έλεγε κάποιος ή κάποια, «Είμαστε τελείως μόνοι λοιπόν;» Είσαστε μόνοι και μόνες, όσο μόνος μπορεί να είναι ο Δημιουργός. Θα μπορούσατε να αποδώσετε στον Δημιουργό μοναξιά; Θα μπορούσατε να πείτε ότι νιώθει μόνος; Ότι αυτή η τεράστια συλλογικότητα βιώνει μοναξιά; Για δείτε αντίστοιχα μέσα στον εαυτό σας: βιώνετε βαθιά μοναξιά; Γιατί; Μέσα σας υπάρχει όλος αυτός ο κόσμος, όλο αυτό το δυναμικό! Τι είναι αυτό που κάνει τη διαφορά; Γιατί χρειάζεστε κάποιον έξω από εσάς; «Γιατί ο άνθρωπος είναι κοινωνικό ζώο και έχει μάθει να λειτουργεί μέσα σε μια κοινωνία και θέλει έναν σύντροφο και θέλει...» και τα λοιπά, και τα λοιπά...

Ας τα αφήσουμε όλα αυτά στην άκρη. Δείτε τον εαυτό σας... δείτε τον εαυτό σας και τις δυνατότητές σας. Είστε ένας δημιουργός, απλώς δεν έχετε μάθει να δημιουργείτε συνειδητά αυτές τις μορφές/σκεπτομορφές. Τις δημιουργεί η επιθυμία σας, μια βαθύτερη ανάγκη που δεν αναγνωρίζετε ίσως και σχηματίζετε σκεπτομορφές με

την ψυχική ενέργεια που διαθέτετε, τις οποίες θεωρείτε εξωτερικές. Προχωρώντας όμως τελικά στην αυτογνωσία, σε όλο και βαθύτερη αυτογνωσία, συνειδητοποιείτε ότι, «Όχι, είναι δικές μου ενέργειες, εγώ είμαι ο Μιχαήλ, εγώ είμαι ο Αρχάγγελος Ζακχιήλ, εγώ είμαι ο Μέτατρον, εγώ είμαι ο Ζευς, εγώ είμαι ο Κρύων, εγώ είμαι ο Βούδας, είμαι ο Ωρίων, είμαι... τα πάντα!» Μπορεί να νιώσει κανείς πραγματικά βαθιά μοναχικότητα πάνω στη γη. Σκέφτεται «Δεν έχει πλάκα αν εγώ είμαι όλα. Δεν έχει πλάκα, θέλω να έχω κάποιον δίπλα μου, να μου κρατάει το χέρι με στοργή, με σεβασμό, με αφοσίωση. Να περπατάμε μαζί, να γελάμε, να μοιραζόμαστε εμπειρίες, να κάνουμε πράγματα, να δημιουργούμε μαζί. Το ξέρω, μπορώ το έχω. Το έχω εδώ, το βλέπω μπροστά μου, μπορώ!» Και έτσι αφήνετε να φύγει η ενέργεια της ζωής που έχει περάσει μέσα σας που σας διατρέχει. Την αφήνετε να φύγει με το χρόνο και αναπαράγεστε... αναπαράγεστε διαρκώς. Διαρκώς αναπαράγεστε, για να ξεχάσετε τη μοναξιά σας.

«Μα έλα τώρα Ηλία, Άννα, Κρύων, όποιος είστε εδώ τέλος πάντων ή όποιοι είστε εδώ. Τι θέλεις να πεις; Ότι δεν πρέπει να αναπαραγόμεστε; Αν είναι δυνατόν! Και τόσες ψυχές... τόσες ψυχές πώς θα έρθουν στη γη, να δουλέψουν, να ξεπεράσουν το κάρμα τους, 'να φάνε το σκοτάδι τους', όπως μας λέγατε την άλλη φορά;» Δείτε το παιχνίδι όμως, προσπαθήστε να συλλάβετε το παιχνίδι. Ένας ονειρευτής είστε ο καθένας και η καθεμιά σας, ένας ονειρευτής... **Ένας συνειδητός ονειρευτής πρέπει να γίνετε τελικά.** Ένα όνειρο ζείτε, που δεν είναι τόσο πιο αληθινό από τα όνειρα που βλέπετε στον ύπνο σας. Τελικά, απλώς είστε κατά μερικούς βαθμούς πιο συνειδητοί από ό,τι στον ύπνο σας, όχι εξαιρετικά συνειδητοί. Ωστόσο, ένα όνειρο φτιάχνετε. Ένα όνειρο φτιάχνουμε και ζούμε. Όλα επιτρέπονται, δεν υπάρχει τίποτα κακό σε αυτό το ονείρεμα, απλώς κάποιος πρέπει να μπορεί να αντέχει και τις συνέπειες. Δεν σας περιορίζει κανένας πραγματικά. Είστε απολύτως ελεύθεροι να κάνετε ό,τι θέλετε... να βιάσετε, να σκοτώσετε... ό,τι θέλετε... να βασανίσετε... Αυτός που σας περιορίζει είναι ο εαυτός σας. Αν κάνετε στην άκρη τις κοινωνικές νόρμες, τους κοινωνικούς κανόνες, τις θρησκευτικές / πολιτικές πεποιθήσεις, αυτός που πραγματικά σας περιορίζει είναι ο εαυτός σας. Γιατί; Γιατί περιορίζει εσάς και όχι άλλους; Δεν ασκείτε όλοι και όλες τους ίδιους περιορισμούς στον εαυτό σας. «Γιατί έτσι συμφωνήσαμε να κάνουμε», θα πείτε, «σε αυτή την κοινωνία και γιατί έτσι πρέπει και γιατί δεν πρέπει να βλάπτουμε, όπως είπε ο Σαιν Ζερμέν, να είμαστε σύμφωνα με το Νόμο της Αβλάβειας...» και τα λοιπά, και τα λοιπά.

Υπάρχουν πάρα πολλά πράγματα να πει κανείς γύρω από αυτό. Και όμως, είστε ελεύθεροι να κάνετε ό,τι θέλετε, με την προϋπόθεση φυσικά να υποστείτε τις συνέπειες - τις συνέπειες του φυσικού πεδίου που περιλαμβάνει, όπως ξέρετε, και το συναισθηματικό πεδίο και το νοητικό πεδίο. Όσοι είστε «καλά παιδιά», την αυτοτιμωρία προσπαθείτε να αποφύγετε, γιατί θα υποφέρατε πολύ αν βλάπτατε κάποιον, όχι μόνο επειδή μεγαλώσατε με αρχές αλλά γιατί είστε εκεί που είστε, είστε αυτό που είστε. Κάποιοι άλλοι είναι κάπως αλλιώς και αυτοί τελικά θα υποστούν τις συνέπειες. Αυτό είναι το γήινο παιχνίδι, είναι η δράση και η αντίδραση - μπορείτε να το πείτε έτσι. Κάθε δράση έχει μια αντίδραση, όμως δίνουμε έμφαση στις συνέπειες ως συνέπειες, για να αντιληφθείτε καλύτερα την ηθική ποιότητα του πράγματος. Πού εδρεύει η ηθική σε όλο αυτό το κατασκευάσμα; Δεν θα είχε αναπτυχθεί η ηθική, αν οι άνθρωποι δεν πονούσαν οι ίδιοι, δεν υπέφεραν οι ίδιοι. Γιατί πολύ καλά ξέρετε ότι, όταν πάθεις κάτι, εκ των πραγμάτων αναπτύσσεις ενσυναίσθηση. Δεν μπορείς να νιώσεις πράγματα, αν δεν τα έχεις βιώσει πρώτα. Δεν μπορείς να συλλάβεις τον πόνο του άλλου, αν δεν τον έχεις περάσει. Μπορείς να το φανταστείς, γιατί υπάρχουν κοινωνικά εντυπώματα, υπάρχουν πολλές εγγραφές αλλά όταν τον έχεις βιώσει είναι αλλιώς. **Παίξε και γέλα!** Αυτό είναι το σημερινό παιχνίδι. Παίξε και γέλα!

Ειπώθηκε, ότι μπορείτε να κάνετε τα πάντα, είστε ελεύθεροι να κάνετε τα πάντα -και το καλό και το κακό. Ναι, αυτό είναι το μοτίβο. Εξελίσσεστε, εξελίσσεται ο άνθρωπος πραγματικά υποφέροντας και καταλαβαίνοντας τελικά πώς νιώθει ο άλλος. Αναπτύσσει μεγαλύτερη ενσυναίσθηση. Εξελίσσεται. Είναι αυτό εξέλιξη; Για σκεφτείτε το λίγο, τι είδους εξέλιξη είναι αυτή; Ναι, το να αναπτύξουν την ενσυναίσθηση τα μέλη μιας κοινωνίας είναι καταπληκτικό. Εξυπηρετεί την κοινωνία. Βάλτε το όμως σε ένα ακόμα μεγαλύτερο πλαίσιο, σε συμπαντικό πλαίσιο. Βάλτε το στο πλαίσιο του Θείου Όντος, αυτής της τεράστιας συλλογικότητας και προσπαθήστε να μεταφέρετε αυτό το παράδειγμα, αυτή την αναλογία, εκεί. Τελικά ο Θεός γνωρίζει τον εαυτό του ή όχι; Γιατί κάτι τέτοιο φαίνεται να κουβεντιάζουμε τώρα πια. Ο Θεός έχει ενσυναίσθηση ή όχι; Τι θα λέγατε; Μπορεί να καταλάβει κάποιον άλλον; Ποιον άλλον; Δεν υπάρχει άλλος. Καταλαβαίνει τον Εαυτό Του. Κατανοεί αυτό που βλέπει, αυτό που νιώθει, αυτό που αισθάνεται; Μπορεί αυτό το Θείο Ον να νιώθει και να αισθάνεται; Τι σημαίνει αυτό;

Εσείς, για παράδειγμα, αν βρισκόσασταν απομονωμένοι -ο καθένας ή καθεμιά ξεχωριστά εννοείται- απομονωμένοι σε ένα λευκό δωμάτιο, από αυτά που δεν τα διαπερνά τίποτα, ούτε ήχος, τίποτα-τίποτα... αν

βρισκόσασταν εκεί, σε σκοτάδι, τι νόημα θα είχε η ενσυναίσθηση; Θα είχατε αντίληψη του εαυτού σας. Θα αρχίζατε να ακούτε τους ήχους που παράγει το σώμα σας τις δονήσεις του σώματός σας. Θα αντιλαμβανόσασταν όλα όσα συμβαίνουν μέσα σας.

Θα υπήρχε λόγος να αναπτύξετε ενσυναίσθηση απέναντι σε κάποιον άλλον; Όχι. Θα αντιλαμβανόσασταν όμως όλα όσα συμβαίνουν στις μικρές μονάδες από τις οποίες δημιουργείται η συλλογικότητά σας και ο καλύτερος τρόπος για να λειτουργήσει αυτή η συλλογικότητα του «θείου σώματος», ας το πούμε έτσι, θα ήταν βέβαια οι μονάδες να αντιλαμβάνονται, να αναπτύσσουν ενσυναίσθηση και να συλλειτουργούν αρμονικά. Και αν θα βάλετε όλα αυτά σε ένα πλαίσιο αναρίθμητων δυνατοτήτων για δημιουργία, θα δείτε ότι χρειάζεται μια διαρκής ανανέωση της ενσυναίσθησης και της αντίληψης όλων αυτών των μονάδων, που βρίσκονται σε διαρκώς νέα περιβάλλοντα. Γιατί αν βάλεις μέσα το παιχνίδι του χώρου και του χρόνου, είναι ένας αέναος κύκλος. Όχι, όλα αυτά που σας περιγράφουμε δεν είναι ακριβώς έτσι... την αναλογία σας δείχνουμε γιατί, όπως είπαμε, δεν μπορείτε να αντιληφθείτε -κανένας δεν μπορεί να αντιληφθεί κάτι πέρα από αυτό που είναι.

Πόσο ελεύθεροι και ελεύθερες μπορείτε να γίνετε; Ποιος είναι ο ύψιστος βαθμός ελευθερίας που θα μπορούσατε να διεκδικήσετε ποτέ για τον εαυτό σας; Για τον Θεϊκό Εαυτό σας, όχι σαν μονάδες. Βλέπετε, υπάρχουν δύο τρόποι τουλάχιστον, για να αντιληφθείτε αυτό που σας λέμε. Αν δείτε τον εαυτό σας ως μονάδα μέσα στη συλλογικότητα, ξαφνικά περιορίζεστε από τις συνθήκες κάθε μικρής δημιουργίας, οπότε χρειάζεται λίγο να διαγκωνιστείτε, χρειάζεται να πατήσετε κάποιους κάλους, να πάρετε μια ανάσα βρε αδερφέ. «Θέλω αυτό, εκείνο, εκείνο... Θέλω να μπορώ να μιλάω, να μπορώ να ζω, να είμαι υγιής, να κάνω αυτό που θέλω» κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Αν όμως δείτε τον εαυτό σας με τα μάτια του Θείου Όντος, για σκεφτείτε, ποια θα ήταν η μεγαλύτερη ελευθερία που θα μπορούσατε να διεκδικήσετε για τον εαυτό σας; Ο ύψιστος βαθμός ελευθερίας; Θυμηθείτε, ότι το Θείο Όν δεν έχει περιορισμούς χώρου και χρόνου. Ο χώρος και ο χρόνος είναι ένα παιχνίδι. Αν υπήρχαν αυτοί οι περιορισμοί, η απάντηση θα ήταν «να επεκταθεί». Αλλά δεν υπάρχουν αυτοί οι περιορισμοί, άρα ζητήστε να φύγετε από τον πεπερασμένο νου σας για λίγο και να δείτε την πραγματικότητα του Θείου Όντος, που είναι πέρα από το χρόνο και το χώρο -αυτά είναι μέσα του. Ποια θα ήταν η έννοια της ελευθερίας; Θα είχε πρόβλημα; Θα υπήρχε καν η έννοια της ελευθερίας; Γιατί; Αν δεν υπάρχει τίποτε άλλο, γιατί; Η

μόνη πιθανή ανάγκη για περισσότερη ελευθερία θα είχε να κάνει με τη δική Του αντίληψη του εαυτού Του.

Συνεχίζουμε να παίζουμε μαζί σας όπως η γάτα με το ποντίκι κυνηγώντας σας στα λαγούμια του νου σας, κλείνοντάς σας κάποιες διεξόδους για να ανοίξουμε κάποιες άλλες, να σας αναγκάσουμε να κατευθύνετε την ενέργειά σας σε ευρύτερα πεδία αντίληψης. Το Θείο Ον που είστε, που είμαστε, κατανοεί. Δεν υπάρχει περιορισμός, δεν υπάρχει καταδίκη καμία... ουδέ μία. Το παιχνίδι είναι ελεύθερο, αρκεί ο καθένας και η καθεμία να μπορεί να αντέξει τις συνέπειες. Οι συνέπειες δεν έχουν να κάνουν με το σύνολο στην προκειμένη περίπτωση αλλά με τον αντίκτυπο που έχουν οι πράξεις στον εαυτό του.

Ένας άνθρωπος που έχει πάθος, που λειτουργεί παθιασμένα, είναι έτοιμος να πέσει στην πυρά. Είναι έτοιμος να τα δώσει όλα, για να πετύχει αυτό που θέλει και ξαφνικά εμπλέκεται. Θα κάνει αυτό, θα κάνει εκείνο. Το παίζει το παιχνίδι, το παίζει πραγματικά. Το πιστεύει. «Εγώ θα θυσιάσω ό,τι έχω και δεν έχω, για να καταφέρω αυτό». Ένας άλλος που δεν λειτουργεί με βάση τα πάθη του, το σκέφτεται πόσο αξίζει να εμπλακεί σε κάτι. Όσο πιο μακριά από το θυμικό βρίσκεται το επίπεδο λήψης αποφάσεων, τόσο πιο ξεκάθαρη είναι η εικόνα του παιχνιδιού... μπορεί να γίνει ξεκάθαρη, γιατί βλέπεις τα πράγματα από ψηλά και δεν εμπλέκεσαι εύκολα. Όταν πάψεις να εμπλέκεσαι, εύκολα παρατηρείς. Γι' αυτό γίνεται και μεγάλο θέμα σχετικά με τον παρατηρητή που χρειάζεται ο καθένας να αναπτύξει μέσα του.

Το Θείο Ον κατανοεί. Δεν υπάρχει περίπτωση, οτιδήποτε κι αν κάνετε, να βρεθείτε εκτός Εαυτού -εκτός του Συλλογικού Εαυτού. Όμως στη δική σας περίπτωση, που βρίσκεστε ενσαρκωμένοι στο φυσικό πεδίο, μετράτε και υπολογίζετε πολλά. Φαίνεται πολύ λάθος όλο αυτό... ακούγεται πολύ λάθος όλο αυτό. «Δηλαδή, ωραία... μπορούμε αύριο το πρωί να σηκωθούμε, να πατήσουμε επί πτωμάτων, να κάνουμε ό,τι θέλουμε, γιατί δεν θα έχουμε εμπλακεί συναισθηματικά, δεν θα είμαστε παθιασμένοι και όλα καλά;» Τι λέτε, ισχύει;

Πάμε πάλι! Ας το πάρουμε άλλη μια φορά εισαγωγικά, κάνοντας μια εισαγωγή -όχι κλείσιμο, εισαγωγή- σε όσα είπαμε. Το Μεγάλο Ον αντιλαμβάνεται. Η κανονικότητά του είναι αυτή η αντίληψη. Βιώνει μέσα από τον καθένα και την καθεμία και το καθετί ξεχωριστά αλλά έχει μια ενιαία υπόσταση. Η μοναδική ελευθερία που θα μπορούσε να ζητήσει, θα ήταν η απελευθέρωση από τον περιορισμό της κατανόησης του εαυτού Του -στον βαθμό που μπορεί να υπάρχει (Σημ.: εννοεί ο

περιορισμός). Όταν όμως οι ενέργειες ανακυκλώνονται διαρκώς και δημιουργούν διαρκώς νέες πραγματικότητες, που διαρκώς γίνονται κατανοητές, αντιληπτές, η ανακίνηση αυτή δημιουργεί μια διαρκώς αυξανόμενη ανάγκη για **αρμονική συλλειτουργία**. Αρμονική συλλειτουργία για την επίτευξη της κατανόησης.

Ο στόχος είναι να υπάρχουν. Καθώς υπάρχουν, τα πάντα μπαίνουν μόνα τους στη θέση τους. Κουμπώνουν. Γιατί κάθε κομματάκι του παζλ έχει τη δική του αντίληψη. Βρίσκει τη θέση του μόνο του στο Σχέδιο. Κάθε κομματάκι του παζλ είναι ένα κομμάτι αυτού του Νου, που ξέρει πάρα πολύ καλά τι πρέπει να κάνει. Έτσι, το κομματάκι που θα βρεθεί σε μια κατάλληλη θέση για συνεργασία, ξέρει πολύ καλά ότι πρέπει να συνεργαστεί και ένα άλλο, που χρειάζεται να διαιρέσει, θα το κάνει και ένα άλλο που χρειάζεται να καταστρέψει, θα το κάνει. Έχουν τη δική τους νοημοσύνη όλα.

Όταν ενεργείς βάσει της δικής σου αντίληψης, **όταν έχεις την ελευθερία να λειτουργήσεις βάσει της δικής σου αντίληψης, τι μπορεί να σε περιορίσει; Τίποτα**. Αφού είπαμε λοιπόν όλα τα άλλα πριν, κάνοντας τώρα αυτή την εισαγωγή -και θα καταλάβετε το λόγο για τον οποίο τα κάναμε όλα ανάποδα- μπορείτε να καταλάβετε, τι εννοούμε όταν λέμε «δεν υπάρχει περιορισμός». Μπορείτε να σκοτώσετε, μπορείτε να βιάσετε, μπορείτε να καταστρέψετε, να βασανίσετε. Μπορείτε επίσης να αγαπήσετε, να συμπονέσετε, να χαϊδέψετε, να θρέψετε, να υποστηρίξετε. Είστε ελεύθεροι, είστε ελεύθερες. Τίποτα δεν σας δεσμεύει. Σας δεσμεύει η δική σας αντίληψη. Η αντίληψη του Θεού που είστε. Πόσο απέχει αυτό αλήθεια, από τη σκέψη ότι κάποιος μπορεί έτσι απλώς να σκοτώσει, να κακοποιήσει βάνουσα, να διαλύσει;

Αγαπητές μου, αγαπητοί μου, είστε ελεύθερες και ελεύθεροι.

Και έτσι είναι

Ζευς, Κρύων και οι συν αυτοίς



Αυτή η εργασία χορηγείται με άδεια
[Creative Commons Αναφορά Δημιουργού - Παρόμοια Διανομή 4.0 Διεθνές](https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/)